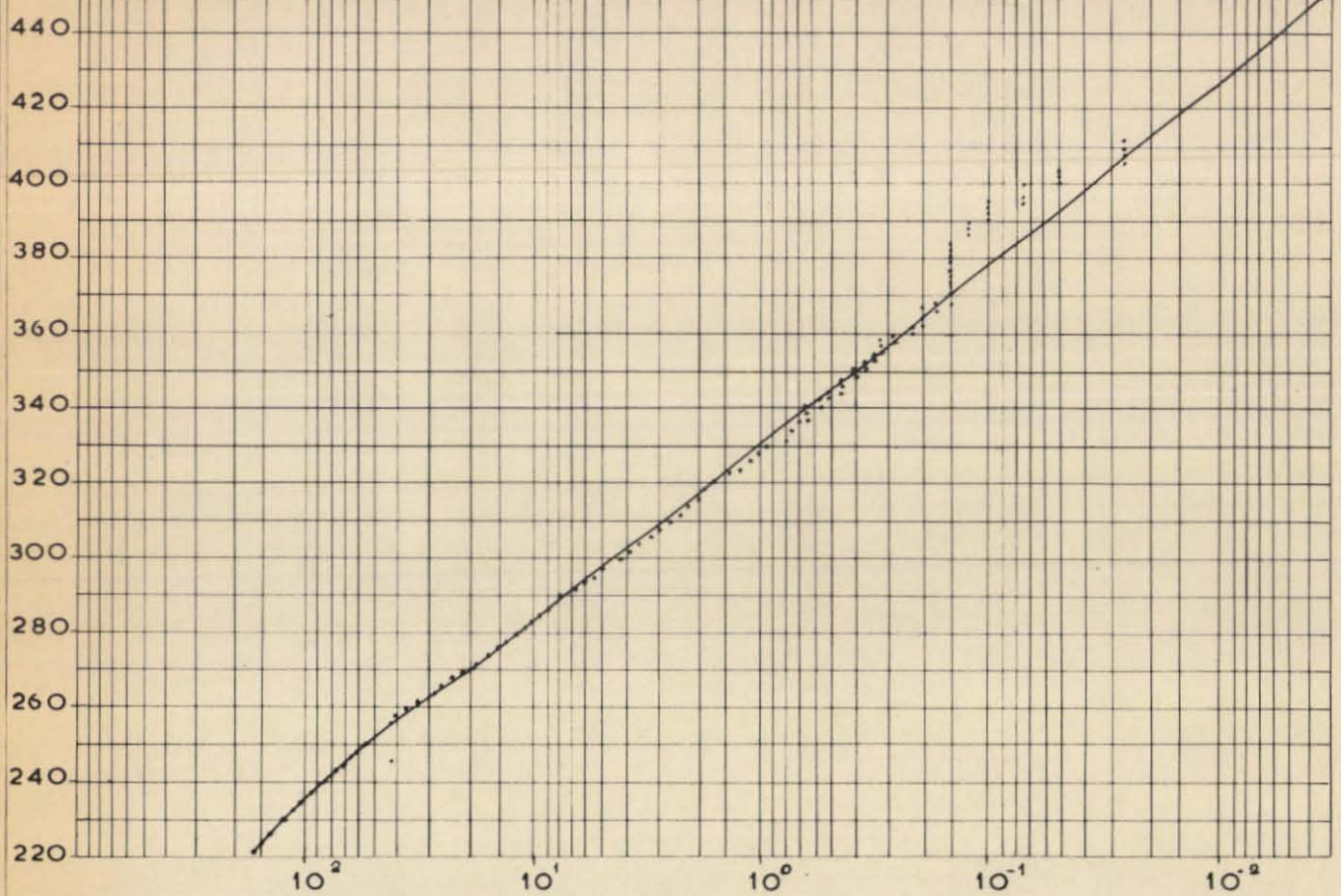
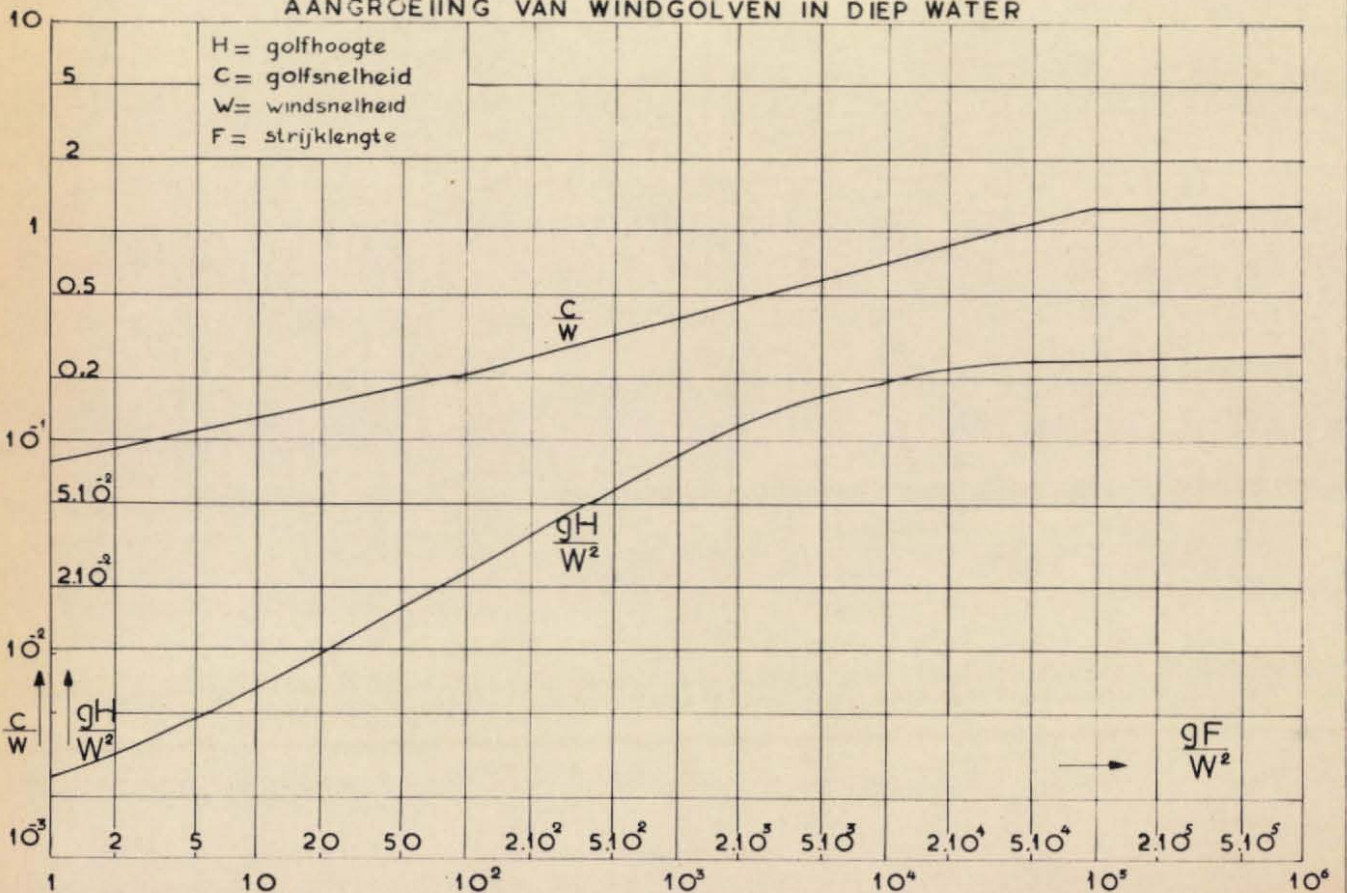

SCHATTING KRUINHOOGTE BRAKMAN - DIJK

OVERSCHRUDINGSKARAKTERISTIEK H.W.STANDEN TE TERNEUZEN SEPT/APRIL 1911/APRIL 1950

AANGROEIING VAN WINDGOLVEN IN DIEP WATER

RAPPORT: Alg. 307.

R 623.

Ir K.F. Valken.

Een schatting van de kruinshoogte van de Braakmandijk.

1952. 10 blz. 3 bijl. 0,2 cm.

Bij het bepalen van de kruinshoogte van een aan te leggen dijk gaat men uit van de hoogwaterstanden, die veroorzaakt worden door een stormvloed die eens in de 300 jaar voorkomt; gemiddelde jaaroverschrijdingswaarde $n = 0,0033$. Aan de hand van de overschrijdingskarakteristiek voor Terneuzen, wordt de maatgevende topstand bepaald op $4,5 \text{ m} + \text{NAP}$.

De windsnelheid en windrichting speelt echter ook een zeer belangrijke rol. Vooral als de grootste windsnelheid samenvalt met het astronomisch hoogwater. Zo zou de opwaaiing van 1897, gecombineerd met een normale springvloed, het hoogwater te Terneuzen 54 cm hoger liggen dan normaal. De topstand wordt dan $3,97 + 0,54 = \underline{+ 4,5} + \text{NAP}$. (De windsnelheid was 20 m/sec.)

Verder moet dan nog gelet worden op windgolven. Bij golven uit het Noorden is de golfwerking op de Braakmandijk het ongunstigst. De golven uit M.W. tot N.W. worden in hun groeiing sterk geremd door de Spijker- en de Springerplaten.

Tenslotte wordt er nog iets gezegd over golfoploop en dijkhoogte. Uitgaande van een topstand van $4,5 + \text{NAP}$ wordt de kruinshoogte van Vak A (het meest westelijke) $6,9 + \text{NAP}$; van vak B (middelste) $6,6 + \text{NAP}$; van vak C (oostelijkste) $6,75 + \text{NAP}$. Rekening houdend met de klink worden deze waarden resp. 7,2, 7,2 en $8,0 \text{ m} + \text{NAP}$. Het buitentalud was gesteld op 1:3, de bermbreedte op 6 m.